Vyvěšeno dne: 30. 3. 2026
Svěšeno dne: 13. 4. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Mgr. Regina Aitova**, bytem Táborské nábřeží 832/7, Brno - Štýřice, zast. JUDr. Hugem Körblem, advokátem, se sídlem Hybernská 1007/20, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2025, č. j. 8 A 91/2025-31,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2025, č. j. 8 A 91/2025-31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobou na ochranu proti nečinnosti podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o její žádosti o udělení státního občanství České republiky ze dne 18. 8. 2024 (dále jen „žádost o udělení občanství“), a aby bylo zrušeno usnesení ministra vnitra ze dne 18. 7. 2025, č. j. MV-1005384-2/SO-2025 (dále jen „usnesení ministra“), kterým nebylo podle § 80 odst. 6 správního řádu vyhověno její žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 23. 6. 2025. Ministr vnitra totiž shledal, že s ohledem na § 7y odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „lex Ukrajina“), jsou řízení o žádostech státních občanů Ruské federace o udělení státního občanství České republiky ze zákona přerušena.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl, neboť žádnou z uplatněných žalobních námitek neshledal důvodnou. V napadeném rozsudku předeslal, že žalobkyně považuje § 7x a § 7y Lex Ukrajina za protiústavní a z tohoto důvodu počítá s podáním ústavní stížnosti. S žalobkyní nesouhlasil v tom, že byl žalovaný nečinný, když o žádosti o udělení občanství nevydal rozhodnutí. Z dikce § 7y lex Ukrajina totiž vyplývá, že předmětné ustanovení neváže přerušení řízení na aktivní krok žalovaného, ale nastává automaticky splněním podmínek zde uvedených. Městský soud tak ve shodě s žalovaným konstatoval, že k přerušení řízení o žádosti žalobkyně o udělení občanství došlo v souladu s § 7y

lex Ukrajina ze zákona (*ex lege*), tedy bez nutnosti vydávat usnesení o přerušení řízení. Ve vztahu k žalobkyní namítanému přerušení řízení po potencionálně neomezenou dobu poznamenal, že opatření zakotvené v § 7y lex Ukrajina je reakcí na agresi Ruské federace, jejíž státní občanství žalobkyni stále náleží, a na kterou musela Česká republika za účelem zajištění bezpečnosti a ochrany svých občanů reagovat. Délka trvání předmětného opatření tím pádem podle městského soudu záleží na délce trvání konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou, kterou nelze předem určit a ze strany České republiky jakkoliv ovlivnit.

[3] Městský soud žalobkyni nepřisvědčil ani v tom, že by § 7x a § 7y lex Ukrajina představovala neodůvodněnou diskriminaci občanů Ruské federace oproti cizincům z jiných zemí v jejich právu na projednání žádosti o udělení státního občanství v České republice. V tomto ohledu městský soud s odkazem na svůj rozsudek ze dne 21. 5. 2025, č. j. 8 A 32/2025-32, v němž se ve skutkově i právně podobné věci zabýval téměř totožnou žalobní argumentací (byť odlišné žalobkyně), podotkl, že zmíněná žalobní námitka má spíše charakter ústavní stížnosti, tudíž její posouzení přísluší Ústavnímu soudu. Z uvedeného důvodu k ní pouze poukázal na to, že neudělením státního občanství České republiky není porušeno žádné ústavně zaručené právo, neboť každý stát má pravomoc stanovit podmínky jeho udělení, a navíc na něj neexistuje právní nárok. Kromě toho městský soud připomněl, že uvedená ustanovení nezakazují udělení českého státního občanství plošně všem občanům Ruské federace, ale připouští výjimky v případě azylantů či osob se zvláštním přínosem pro stát.

[4] Stejně tak městský soud nepřihlédl k namítanému zásahu použité právní úpravy do práva na sloučení rodiny žalobkyně. Poukázal na to, že uvedené právo na sloučení rodiny ve smyslu čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) není absolutní, a proto jej lze mimo jiné v zájmu bezpečnosti omezit. Mimoto nabytí státního občanství nepředstavuje jediný titul, na základě kterého mohou cizinci na území České republiky pobývat, a realizovat tak svůj rodinný život. Koneckonců žalobkyně podle městského soudu v žalobě konkrétněji netvrdila, že nečinností žalovaného bylo přímo zasaženo do jejího práva na rodinný život. Za nepodloženou městský soud označil rovněž argumentaci žalobkyně o faktické nemožnosti pozbýt ruské státní občanství. Upozornil na to, že žalovaný disponoval informacemi, podle nichž lze docílit pozbytí ruského občanství prostřednictvím zastupitelských úřadů v zahraničí, tedy bez nutnosti osobní cesty do Ruské federace. Přestože městský soud připustil, že pokud by uvedené tvrzení žalobkyně bylo pravdivé, jednalo by se o vadu právního předpisu, k jeho zrušení by však byl příslušný pouze Ústavní soud. Městský soud nicméně neshledal důvody pro iniciování předmětného řízení před Ústavním soudem. K iniciování tohoto řízení jej nevedly ani žalobní námitky, podle kterých měl § 7x a § 7y lex Ukrajina vykazovat vady typické pro tzv. přílepek, přičemž v tomto směru městský soud toliko zopakoval argumentaci obsaženou v odst. 48. a 49. výše zmíněného rozsudku č. j. 8 A 32/2025-32.

II.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a navrhuje jej zrušit.

[6] Stěžovatelka shodně jako v žalobě předesílá, že § 7x a § 7y lex Ukrajina považuje za protiústavní. Z uvedeného důvodu se jejich zrušení hodlá domáhat u Ústavního soudu, a proto v kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní argumentaci, kterou hodlá uplatňovat rovněž v ústavní stížnosti. V kasační stížnosti tedy setrvává na svém stanovisku, že pokud žalovaný nerozhodl o přerušení řízení samostatným usnesením, není takový postup v souladu se zákonem, neboť § 7y lex Ukrajina nezakotvuje automatické přerušení řízení ze zákona. S opačným názorem městského soudu stěžovatelka nesouhlasí. Současně zastává názor, že přerušení řízení odporuje

zásadě jednotného občanství v rámci rodiny, povinnosti České republiky usnadnit nabývání státního občanství určité kategorii občanů a požadavku, že doba pro udělení státního občanství České republiky nesmí přesáhnout 10 let. Stěžovatelka totiž v důsledku nemožnosti nabýt české státní občanství přesto, že na území České republiky žije 14 let, ztrácí benefity vyhrazené pouze českým státním občanům, kterými již nyní chtěla disponovat. Má tedy za to, že lex Ukrajina je v části upravující podmínky nabývání státního občanství České republiky (včetně jeho § 7x a § 7y a přechodných ustanovení) protiústavní, diskriminační, v rozporu s jejím právem na spravedlivý proces a s její důstojností. V tomto ohledu poukazuje na úskalí předmětné právní úpravy diskutované v Poslanecké sněmovně a v Senátu již při jejím přijímání. Kromě toho namítá rozpor s principy právního státu a ohrožení její dobré pověsti, má-li být jakožto občanka Ruské federace paušálně a na předem neurčenou dobu vyloučena z možnosti získat české státní občanství.

[7] Stěžovatelka má za to, že § 7x a § 7y lex Ukrajina, jakož i přechodná ustanovení uvedeného zákona byla přijata ve formě zakázaného přílepku, což představuje další důvod pro jejich zrušení. To dokládá například skutečnost, že i když podstatou novely lex Ukrajina mělo být přidání podmínky pozbytí ruského státního občanství, dotčená ustanovení jsou koncipována tak, že do doby ukončení válečného konfliktu na Ukrajině se přerušují všechna řízení o udělení českého státního občanství občanům Ruské federace. Z rozprav v Poslanecké sněmovně také vyplývá, že část poslanců chápala přijatou právní úpravu § 7x a § 7y lex Ukrajina odlišně, než jaká je její faktická podoba. Ani v tomto směru se tudíž stěžovatelka neztotožňuje se závěrem městského soudu, že se nejedná o přílepek.

[8] Stěžovatelka dále tvrdí, že § 7x a § 7y lex Ukrajina jsou postaveny na nepovolené pravé retroaktivitě, protože zpětně upravují podmínky nabývání českého státního občanství. Paušální nastavení nových podmínek pro určitou kategorii cizinců přitom považuje za kolektivně diskriminační přístup zaujatý vůči občanům Ruské federace, který nelze zlehčovat tím, že na nabytí státního občanství není právní nárok. Stejně tak jako v žalobě pak zdůrazňuje, že podmínka spočívající v pozbytí ruského státního občanství je pro občany Ruské federace značně komplikovaná až nereálná, na což upozorňoval například i zástupce veřejného ochránce práv. Nelze totiž předpokládat, že by Ruská federace byla ochotná ulehčit proces pozbytí občanství svým občanům, kteří usilují o státní občanství České republiky. Navíc hrozí, že Ruská federace bude pozbytí státního občanství podmiňovat splněním vojenské služby, čímž může dojít k absurdní situaci, kdy by žadatel o české státní občanství byl nucen účastnit se agrese vůči Ukrajině.

III.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Napadený rozsudek je podle něj správný a souladný se zákonem. Stěžovatelkou uplatněné námitky nepovažuje za relevantní a s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze zopakovala svou žalobní argumentaci, odkazuje na své vyjádření k žalobě.

IV.

[10] S ohledem na skutečnost, jak je kasační stížnost formulována, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve vypořádat s otázkou její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V tomto ohledu je nutné připomenout, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se proto musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). To znamená, že *„uvedení konkrétních stížních námitek […] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační

stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[11] V intencích výše uvedeného nezbývá než konstatovat, že kasační námitky týkající se přerušení řízení podle § 7y lex Ukrajina ze zákona, rozporu § 7x a § 7y lex Ukrajina se zásadou jednotného státního občanství v rámci rodiny a nemožnosti pozbýt ruské státní občanství, nejsou přípustné. Jedná se totiž o pouhé zopakování žalobních námitek, se kterými se městský soud v napadeném rozsudku náležitě vypořádal, aniž by stěžovatelka jakkoli polemizovala s právními závěry k nim vyslovenými. Obecný nesouhlas stěžovatelky s těmito závěry městského soudu přitom nelze považovat za řádně formulovanou kasační námitku. Ve zbytku je kasační stížnost přípustná.

[12] Přestože Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že také zbylé kasační námitky stěžovatelky jsou zcela totožné s těmi žalobními, současně nemohl odhlédnout od toho, jak se s nimi městský soud v napadeném rozsudku vypořádal. V tomto směru poukazuje na svoji ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40), podle níž stěžovatel může zopakovat svou žalobní argumentaci v případě, kdy ji krajský (či městský) soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přestože v souzené věci stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v kasační stížnosti neuplatňovala, jedná se o vadu tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky.

[13] Kasační stížnost v rozsahu, v jakém je přípustná, je také důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že převážná část žalobní argumentace stěžovatelky se tak jako v kasační stížnosti vztahovala k protiústavnosti § 7x a § 7y lex Ukrajina. Stěžovatelka přitom ponechala na úvaze městského soudu, zda podle čl. 95 odst. 2 Ústavy předloží věc Ústavnímu soudu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní soud není při posuzování, zda existuje důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu, vázán návrhem účastníka řízení. Nicméně ale je povinen si sám předběžně posoudit, zda shledává zákon, který má být v jím souzené věci použit, rozporný s ústavním pořádkem či nikoliv, a namítá-li rozpor s ústavním pořádkem účastník řízení, je třeba, aby úvahy o ústavnosti aplikované právní normy v přezkoumatelné podobě promítl do odůvodnění svého rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2025, č. j. 1 Ads 116/2025-26).

[15] Jak ostatně Nejvyšší správní soud vyslovil například v recentním rozsudku ze dne 18. 6. 2025, č. j. 9 Ads 3/2025-36, *„soud je povinen se s námitkou neústavnosti zákona, který má ve věci použít, vypořádat způsobem odpovídajícím požadavkům na řádné odůvodnění soudních rozhodnutí. Nemůže se omezit na pouhé konstatování, že závazný právní názor o neústavnosti zákona, který by měl význam pro jeho použitelnost (a to i ve vztahu k již nastalým právním skutečnostem), může učinit pouze Ústavní soud v řízení o zrušení zákonů podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy, případně v řízení o vyslovení neústavnosti zákona již zrušeného zákona, které má základ přímo v čl. 95 odst. 2 Ústavy. Je tomu tak z toho důvodu, že ochrana základních práv a svobod je v čl. 4 Ústavy svěřena soudní moci jako celku. Každý soud musí při svém rozhodování zvažovat, zda použití rozhodné zákonné úpravy ve věci, v níž rozhoduje, nezbytně nevede k neústavnímu následku. To neznamená, že pokud by dospěl k závěru o neústavnosti zákona, pak by jej samotná tato skutečnost opravňovala tento zákon při svém rozhodování nepoužít. Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy by však mohl věc předložit Ústavnímu soudu, případně, byl-li již takovýto návrh podán, přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu, který by o právní otázce ústavnosti zákona rozhodl s konečnou platností (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 233/2014-31, č. 3173/2015 Sb. NSS, odst. [24]).“*

[16] Nejvyšší správní soud se tedy zabýval tím, zda se městský soud s námitkami o protiústavnosti § 7y a § 7x lex Ukrajina vypořádal přezkoumatelným způsobem odpovídajícím požadavkům na řádné odůvodnění soudních rozhodnutí. V souladu s těmito požadavky jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).

[17] Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci shledal, že městský soud shora uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí nedostál. Ačkoliv stěžovatelka v žalobě tvrdila, že § 7y a § 7x lex Ukrajina a přechodná ustanovení daného zákona jsou postavena na nepovolené pravé retroaktivitě, když zpětně upravují podmínky pro nabývání českého státního občanství, městský soud v napadeném rozsudku na předmětnou námitku vůbec nereagoval. Stěžovatelka sice tuto námitku formulovala poměrně stručně, ale svým kontextem v ní navazovala na svou argumentaci obsaženou v části III. a III.E. žaloby, ve kterých uvedla, že důvodně očekávala, že nyní již bude mít české státní občanství, jelikož v České republice žije více než 10 let, a že tím pádem došlo ke změně podmínky pro nabytí státního občanství spočívající v pobytu na území České republiky po dobu 10 let. Nepochybně se tak jednalo o stěžejní námitky, kterými se městský soud měl v napadeném rozsudku zabývat. Z napadeného rozsudku však nevyplývá, zda vůbec či případně jak o ní městský soud uvážil. Napadený rozsudek je tudíž ve vztahu k uvedené námitce nepřezkoumatelný po nedostatek důvodů.

[18] Stejně tak městský soud přezkoumatelným způsobem v napadeném rozsudku nevysvětlil, jak nahlížel na námitku, podle níž mají mít § 7y a § 7x lex Ukrajina a jejich přechodná ustanovení povahu přílepku. V tomto ohledu městský soud v odst. 71 až 74. napadeného rozsudku pouze poukázal na své závěry obsažené v odst. 48. a 49. svého rozsudku ze dne 21. 5. 2025, č. j. 8 A 32/2025-32, v němž rozhodoval ve skutkově i právně podobné věci o žalobě jiné žalobkyně zastoupené stejným zástupcem jako stěžovatelka v nyní souzené věci. Konkrétně z uvedeného rozsudku citoval zmíněné odstavce ve znění: „*Soud uvádí, že takzvaný přílepek vskutku podle závěrů Ústavního soudu v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 41/23 porušuje principy právního státu (zákaz zneužití práva, transparentnost, jednoznačnost a racionalitu legislativního procesu), což samo o sobě představuje důvody pro jeho zrušení. To ovšem je až závěr úvah Ústavního soudu, kterým musí předcházet podrobná analýza toho, zda konkrétní právní úprava takovým přílepkem skutečně je.*“ (odst. 48. daného rozsudku) a „*Provést takovou analýzu a dospět k případnému závěru o zrušení konkrétní právní úpravy však je pouze a právě v pravomoci Ústavního soudu. Tedy skutečnost, že žalobkyně určitou právní úpravu považuje na přílepek, rozhodně neznamená, že se skutečně o takový případ jedná. To nezávisí na názoru žalobkyně, ovšem ani soud rozhodující ve věcech správního soudnictví není k takovému úsudku zmocněn.*“ (odst. 49. téhož rozsudku).

[19] Bez bližšího vysvětlení pak městský soud k uvedeným citacím dodal, že dotčená právní úprava takové vady nevykazuje, a proto neshledal důvod iniciovat řízení před Ústavním soudem vedoucí k jejímu zrušení. Z právě uvedeného podle Nejvyššího správního soudu nicméně není zřejmé, jak městský soud dospěl k závěru, že dotčená právní úprava vady přílepku nevykazuje, i když sám připustil, že posouzení případného přílepku vyžaduje podrobnou analýzu právní úpravy. Rovněž v této části městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ostatně k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 12. 12. 2025, č. j. 8 As 117/2025-32, jehož předmětem byl právě přezkum opakovaně zmiňovaného rozsudku městského soudu č. j. 8 A 32/2025-32, jehož se městský soud dovolával i v souzené věci.

[20] Za přezkoumatelné nelze považovat ani posouzení žalobní námitky, v níž stěžovatelka tvrdila diskriminační povahu § 7x a § 7y lex Ukrajina pro státní příslušníky Ruské federace. Městský soud v napadeném rozsudku i k této námitce předeslal, že uvedená námitka má spíše charakter ústavní stížnosti, přičemž posoudit ústavnost této právní úpravy přísluší toliko Ústavnímu soudu. K tomu citoval své závěry obsažené v odst. 53. opakovaně zmiňovaného rozsudku č. j. 8 A 32/2025-32. Ty přitom Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 8 As 117/2025-32 posoudil jako nepřezkoumatelné. V nynější věci sice městský soud k této otázce dále uvedl, že neudělením státního občanství České republiky není porušeno žádné ústavně zaručené právo, neboť každý stát má pravomoc stanovit podmínky jeho udělení, neexistuje na něj právní nárok a poukázal i na to, že uvedená ustanovení nezakazují udělení českého státního občanství plošně všem občanům Ruské federace, ale připouští výjimky v případě azylantů či osob se zvláštním přínosem pro stát. Nejvyšší správní soud však má za to, že ani tak nereagoval na podstatu žalobní argumentace, neboť k tvrzené protiústavnosti posuzovaných ustanovení lex Ukrajina pro jejich diskriminační povahu, nýbrž jeho argumentace se míjí se smyslem stěžovatelčiny námitky o diskriminaci občanů Ruské federace. Tudíž uvedená stěžovatelčina námitka zůstala také nevypořádána.

[21] Podle Nejvyššího správního soudu se městský soud řádně nevypořádal ani s námitkou o možnosti přerušit řízení o udělení státního občanství po zcela neomezenou dobu, což stěžovatelka opět považuje za rozporné s ústavním pořádkem. Vyslovil-li k této námitce městský soud úvahu, že opatření zakotvené v § 7y lex Ukrajina je reakcí na agresi Ruské federace, na kterou musela Česká republika za účelem zajištění bezpečnosti a ochrany svých občanů reagovat, a že délka trvání předmětného opatření tím pádem záleží na délce trvání konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou, kterou nelze předem určit a ze strany České republiky jakkoli ovlivnit, jedná se o zcela nepřiléhavou argumentaci. Neposkytuje totiž dostatečnou odpověď na to, zda lze přerušení řízení na blíže neurčenou dobu označit za protiústavní. Přestože by zmíněné úvahy městského soudu bylo možné vyložit tak, že přerušení řízení o udělování českého státního občanství občanům Ruské federace může být legitimní, není ze zmíněné části napadeného rozsudku patrné, zda městský soud považoval § 7y lex Ukrajina z tohoto hlediska za souladný s ústavním pořádkem či nikoliv.

[22] Mimoto Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že se stěžovatelka v petitu žaloby vedle uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí o její žádosti o udělení státního občanství České republiky domáhala také zrušení usnesení ministra. K tomuto návrhu se však městský soud v napadeném rozsudku nevyjádřil. Ze skutečnosti, že žalobu jako celek zamítl, nicméně implicitně vyplývá, že tento návrh shledal přípustným, avšak nedůvodným. Není ovšem zřejmé, z jakého důvodu žalobu v této části neodmítl. Usnesení podle § 80 odst. 6 správního řádu, kterým správní orgán nevyhovuje žádosti účastníka, totiž není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Současně z formulovaného znění žalobního petitu není ani zcela zřejmé, zda tam uplatněný požadavek na zrušení usnesení ministra je žádán po soudu, nebo má být tato povinnost uložena žalovanému spolu s povinností vydat rozhodnutí o žádosti. Nejvyšší správní soud proto zavazuje městský soud, aby se v dalším řízení žalobním petitem znovu zabýval a svůj postup k němu vysvětlil.

[23] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že městský soud zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k čemuž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

V.

[24] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] Městský soud tedy přezkoumatelně vypořádá veškeré žalobní námitky v rozsahu uplatněných žalobních bodů, neopomene se věcně vypořádat s žalobní argumentací namítající nesoulad aplikovaných ustanovení s ústavním pořádkem, a dospěje-li přitom k závěru, že zákon, jehož má být při posouzení této věci použito, je s ústavním pořádkem v rozporu, předloží věc v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu. Výslovně se v novém rozhodnutí bude zabývat také stěžovatelčiným návrhem na zrušení usnesení ministra.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2026

L. S.

Mgr. Petra Weissová v. r.
předsedkyně senátu